

مقیاس و تناسب در معماری ایرانی اسلامی با تاکید بر مقیاس انسانی در فضاهای شهری

هادی سروری^{۱*}، مهتاب لوخی^۲

۱- استادیار گروه شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد (sarvari_hadi@mshdiau.ac.ir)

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری اسلامی دانشگاه امام رضا، مشهد (lokhi.mahtab@gmail.com)

چکیده

کاربرد تناسب ها به دلیل ایجاد زیبایی بصری در هنرهای تجسمی، معماری و شهرسازی از اهمیت ویژه برخوردار است، تقریباً همه آثار هنری براساس نوعی تناسب به وجود آمده اند. بهره گیری از دانش هندسه و تناسبات در معماری ایران، چه پیش از اسلام و چه در دوران اسلامی جایگاه ویژه ای داشته است. معماران گذشته، از ترسیمات هندسی و تناسبات برای شکل دادن به اثر معماری استفاده می کردند. هر اثر معماری حس و حالت خاصی در هر فرد به وجود می آورد. چرچیل در این باره می گوید: رفتار انسان با محیط کالبدی ارتباط تنگاتنگی دارد. انسان محیط فیزیکی را می سازد و سپس محیط فیزیکی است که انسان ها را می سازد.

تحقیق فوق بر پایه ی شناسایی دسته بندی و انواع تئوری های مربوط به مقیاس و تناسب در معماری و به طور خاص معماری ایران، شکل گرفته است. روش تحقیق از نوع توصیفی - تحلیلی می باشد. روش جمع آوری اطلاعات از نوع کتابخانه ای و با بهره گیری از اسناد سخت و نرم می باشد. پس از شناخت هندسه و تناسبات و ارتباط تناسبات و مقیاس انسانی در فضاهای شهری، نتیجه می شود که هر معماری با مقیاسی متفاوت، روان شناسی خاص خود را بر مخاطب خود القا می کند و بهتر است برای طراحی هر فضا مقیاس انسانی در نظر گرفته شود تا حس آرامش در مخاطب ایجاد شود.

اطلاعات مقاله

زمینه تخصصی مقاله:
معماری و شهرسازی

دریافت:

پذیرش:

واژگان کلیدی:

هندسه، تناسب، مقیاس
انسانی، معماری ایرانی،
فضاهای شهری.

پایگاه نمایه کننده:

پایگاه استادی علوم جهان اسلام

Sponsored and indexed by
CIVILICA
We Respect the Science